

A HŰ PÁSZTOR. (Lásd a 288. lapon.)

A BÜVÖS VÖLGY.

Mese.

— Folytatás. —

GYENESEN a kastélyba mentek s itt mindenki alázattal fogadta őket, mert még a gróf öreg komornyikja sem fődözte föl az ármányos varázslatot s az igazi grófnak nézte a gonosz ztevőt. De a következő naptól fogva azért csodálkoztak ám eleget a kastélyban is, a vidéken is, mert fenekestől fölfordult minden. A nemes szívü, derék grófot mintha kicserélték volna, — gondolá mindenki. Aki valamit kérni merészkedett, ajándék helyett verést kapott; a szegényeket, szenvedőket, kik mindig kaptak segílyt a kastélyban, most csufosan elüzték s a gróf — tudniillik akit most annak vélték, — nemcsak maga nem segített másokon, hanem ő zsarolta, fosztogatta szegény alattvalóit, gyötörte cselédeit s olyan garázda, csunya élet folyt a kastélyban, mintha valami vad rablók tanyája lett volna. Nemsokára minden ember, aki csak tehette, messze elkerülte a hajdan annyira kedvelt helyet.

De volt mégis valaki, aki eleinte nemsokára nem kerülte, hanem mindennap fölkereste és ott járkált a kastély környékén. Talán mondanom sem kell, hogy ez Janika volt.

Janika több napon át hiába várta Ibolykát azon a helyen, ahol rendszeren találkoztak, hogy sétájokra, játszani induljanak. Eleinte azt hitte, hogy talán beteg az ő kis játszótársa, majd meg ismét azt gondolta, hogy talán elutazott valahová; de aztán ismét az jutott eszébe,

hogy egyik sem lehet, mert Ibolyka minden esetre szólt, vagy izent volna neki, jól tudva, hogy aggódással várakozik reá mindennap. Vagy talán nagyon sok tanulni valója van, vagy apja nem ereszti ki többé? Nem akarja, hogy a kis grófkisasszonynak a szegény Janika legyen játszótársa? De ez sem lehet, hiszen az öreg gróf oly jó, oly nyájas és annyira szerette őt mindig... okot pedig Janika nem adott a haragra.

Ekképen Janika hiába törte a fejét, nem tudta kitalálni e hirtelen változás okát. Egyik nap mult a másik után s a jó fiu mindinkább nyugtalanabbá lett.

— Hátha valami nagy baj történt Ibolykával! gondolá. Legjobb lesz, ha magam ellátogatok a kastélyba, hiszen ott mindig szívesen fogadtak.

Azonnal meg is indult és nemsokára ott volt a kastély közelében. Közel a kapuhoz egy embert látott.

— Ni, ott van Elemér gróf, tőle magától kérdezem meg, mi baja a kedves Ibolykának.

Közeledett az emberhez, kit a grófnak nézett; de mikor néhány lépésnyire volt tőle, szinte megrémült, oly vadul tekintett reá a gróf alakjába varázsolt gonosz, ki nagy haraggal így förmedt reá:

— Hát te semmirevaló fickó mit kereskedel itt az én kastélyom körül?

Janika ugyancsak bámult; ilyen durvának még sohasem látta a kegyes grófot. Félénken viszonzá:

— Bocsánatot kérek... csak azt akartam megtudni, nincs-e valami baja Ibolykának?

— Mi gondod reá? Megállj csak, mindjárt teszek róla, hogy többé ne legyen kedved utána kutatgatni!

Ezzel hirtelen megragadta a fiut és kegyetlenül ütötte-verte; hiába próbált Janika védekezni, hiába ismételte, hogy ő Janika, az Ibolyka megmentője s jó barátja, s a gróf talán nem ismert reá — a kegyetlen gonosz csak annál dühösebben verte, míg végre a szegény fiu eszméletlenül összerogyott s vértől boritva elterült a földön.

— Így ni! szólt a gróf alakjába bujt gonosztevő. Ettől sem kell többé félnünk; többé föl nem kél, tudom. A vén bűvész is örülni fog, hogy megöltem ezt a vakmerő ficzkót.

Valóban úgy látszott, hogy a gonosz ember igazat mondott, mert Janika életlenül hevert ott a földön s már az éj is leszállt, a csillagok fenn ragyogtak az égen és a szegény fiu még mindig mozdulatlanul feküdt.

De azért a gonosztevő mégis csalódott; Janika nem halt meg. Megmentették az ő titkos, láthatatlan jó barátai.

A hold ezüst fényénél egy éjjeli pilangó röppent arra s megpillantá az eszméletlen fiucskát. Körülbeegte s aztán hirtelen tovaröpült — mert ez is egy kis tündér volt. Hirt adott többi társainak s nemsokára egész kis tündérsereg röpkedett a sebesült körül; egyik a sebre csepegtetett a virágokból gyűjtött balzsamot, a másik a beteg ajkaira hintett gyógyító nedvet s mire hajnalodni kezdett, Janika fölnyitá szemeit és megmozdult.

Eleinte alig tudta, hol van és mi történik vele; de lassankint észébe jutott min-

den s gyorsan talpra ugrott és hazasietett. Nem volt már semmi baja, csak szomorodott.

Mikor aztán lassanként megtudta, hogy a kastélyban milyen felfordult világ uralkodik és hogy Ibolyka nincs többé ott, akkor végkép elbusult. Egész nap és egész éjente azon törte a fejét, hová lehetett a kedves Ibolyka? De nem tudott semmi okosat kigondolni, és nem tudta, merre induljon, hogy Ibolykának nyomára akadjon.

De hát Ibolykával mi történt ezalatt?

Mikor a két rossz ember, Márton és András, ott a sírnál megrohanták Elemér grófot és Ibolykát, pontosan teljesítették a vén bűvész parancsát: nem bántották áldozataikat, csak megkötözték és úgy vitték a barlangba. Itt aztán a varázsló nem sok időt töltött velök, hanem kárörvendőleg fölkaczagott, bámulatos erővel fölkapta mindkét áldozatát és leugrott velök a barlang előtt leszakadó szörnyű zuhatagba.

Elemér gróf is, Ibolyka is, azt hitte, hogy most végök van, itt lelik halálukat a vízben. De nagy csodálkozásukra egészen másképp történt. Csak egy szempillantásig voltak a víz alatt s ezalatt akaratlanul is be kellett hunyniok a szemöket; de a következő pillanatban már ismét szárazon érezték magukat és amint szétnéztek, látták, hogy egy csodaszép kristálypalotában vannak, de valahol mélyen a föld alatt, mert a nap nem sütött oda s az ablakon át csak homályos félvilágosság derengett be. A varázsló ott állt előttük, leoldotta róluk a köteleket és vigyorogva szólt:

— Mától fogva ez lesz a lakásotok és innen soha többé ki nem szabadulhattok.

Ha tetszik, próbáljatok megszökni, majd meglátjátok, hogy nem lehet. Különben nem fogtok szükségét szenvedni semmiben, gondoskodom mindenről. Az egész palota a tiétek s az ebédlőben az asztalt mindig terítve fogjátok tálalni.

Ezzel a vén bűvész megfordult s azt sem lehetett látni hogyan, merre, hirtelen eltűnt.

Elemér gróf jó ideig csak bámult és nem igen tudta megérteni, mi történt vele. Lassan-lassan eszébe jutott mind az a borzasztó történet, melyet a varázslóról hallott és belátta, hogy őt is ármányos módon hatalmába ejtette a gonosz. Erre nagyon elszomorodott, mert tudta, hogy itt most már csakugyan örökre fogva van, ki nem szabadulhat.

NAGY EBÉD. (Lásd a 287. lapon.)

Börtönük, az igaz, nagyon pompás volt: nem holmi penészes, borzalmas pin-cze, hanem fényes termek hosszú sora, tele csillogó arany- és kristály-ékességekkel, olyan kényelmes, mint akármely királyi palota. Amire szükségök volt, minden-nap készen találtak az ebédlőben vagy a hálószobában, hatalmas ellenségek nem kinozta őket. De hát mindezt odaadták volna szívesen a legszegényebb kunyhóért,

csak kiszabadulhattak volna, mert a börtön, ha még olyan fényes is, csak börtön s aki fogva van, annak nem okoz örömet a fény és pompa, mindig csak szabadság után vágyódik.

Ibolyka nem kevésbé volt elszomorodva apjánál; úgy vágyódott a szép virágos mezők s az ő kedves játszótársa, a jó Janika után! De a kedves lányka igyekezett elrejteti saját szomorúságát, mikor

látta apja bus arczát, sőt még iparkodott vigasztalni is az öreg grófot, csak hogy ez persze sehogysem sikerült neki.

Elemér gróf sokáig gondolkodott, törte a fejét, mit tegyen, hogy ez elátkozott kastélyból kiszabadulhasson. Eszébe jutott, amit a vén varázsló kincs-szomjáról hallott és elhatározta, hogy beszél és megalkuszik vele.

Igen ám, de hogy beszéljen vele, mikor soha sem látja? Pedig a vén gonosz alkalmasint jár itt lent, csak hogy mindig akkor, mikor áldozatai alusznak. Elemér gróf tehát az asztalra, melyen minden reggel az eleséget találta, fölirta, hogy szeretne a palota urával beszélni. Remélte, hogy a varázsló ezt meglátja és elolvassa.

Nem is csalódott számításában. Másnap, amint bnsongva ült az egyik teremben, hirtelen ott termett előtte a varázsló és kérdé:

— No's mit kívánsz? Talán valami panaszkod van, nem látlak el uri módon?

— Az ellen nincs panasgom, felelt a gróf. Másról akarok veled beszélni. Mondd, mért tartasz itt fogva minket?

— Mert szükségem van reád, hogy itt fogva legyetek.

— És mikor bocsátsz szabadon?

— Soha!

— Soha! De hiszen az borzasztó! Én soha sem bántottalak, mért törsz hát vesztetre? — De hát beszéljünk okosan. Mondd, mit kívánsz váltságdíjúl, ha szabadon bocsátsz? Akármit kívánsz, mindent megadok. Duszgazdag ember vagyok, neked adom mindenemet, csak bocsáss szabadon gyermekemmel.

A bűvész gunyosan kaczagott s így felelt:

— Ami a tied volt, az már mind az enyém úgy is, te nem adhatsz többé nekem semmit. Ezért tehát ne is háborgass többet, mert nem jövök ide többször. Itt vagytok és itt maradtok örökre!

Ezzel megfordult és eltűnt.

(Folytatása következik.)

K ö s z ö n t ő.

szeretett, jó nagymama,
Születésed napja van ma!
Virággal látsz közeledni —
Hisz már szebben ünnepelni
E szép napot nem is lehet:
Mint ha a bájós kikelet
Illatos virágaival
Kedveskedünk most mi neked.

A SAS-FÉSZEK.

— Elbeszélés. —

(Két képpel.)

IZONYOSAN megfélekedett már rólam! töprenkedett magában Etelka, amint ott állt az ablaknál s már jó félórája nézegetett ki az udvarra. — Az a csunya Dezső! Pedig megígérte, hogy ma kimegyünk egy nagy sétára... már ideje volna indulni!

De épen e pillanatban sietve jött az, akit a kis leány várt s a következő perczben Dezső már ott volt a szobában.

— Ugy-e, már elfelejtetted, mit ígértél nekem mára, szólt Etelka.

— Dehogyan felejtettem! Sőt épen most is ott jártam a sziklák közt... találtam egy pompás kis barlangot, odavezetlek! Meglásd, milyen gyönyörű helyecske! De megállj csak, előbb elteszem ezeket a tojáskákat.

És elővonna zsebkendőjét, ovatosan szétbontá s két szép pöttyös kis madártojást mutatott.

— Oh, Dezső, már megint kettőt vettél el, szólt Etelka gyöngéd szemrehányással.

Tudni kell ugyanis, hogy a két testvér közt valóságos szerződés volt. A kedves jó Etelka mindig védelmezte a szegény kis madarakat, melyeknek fészket a fiuk megrabolgatják; Dezső azonban azt mondta, hogy ő nem pajkosságból szedi ki a madártojást, hanem mert szüksége van gyűjteményébe; a természetrajzot tanulja, s a nevelő ur is azt mondta, hogy

a tudomány néha szükségessé teszi az effélet.

— No jól van, szólt Etelka, nem bánom, ha gyűjteményedet szaporítod. De erre a célra elég minden fajtából egy-egy tojáska, tehát ígérd meg, hogy soha sem vesz ki egy-egy fészkekből többet egynél. Lásd, a szegény madárkáknak már ezzel is olyan nagy fájdalmat okozunk!

— Legyen meg az akaratod, te kis irgalmas néni, felelt Dezső nevetve. Ezentúl tehát minden fajtából csak egy tojáskákat szerzek. No, meg vagy elégedve?

A leányka megcsókolta testvérét és Dezső aztán meg is tartotta szavát. Sokszor, ha egy-egy ritkább madár tojásaira bukkant, kísértetbe jött, hogy kettőt vegyen; de mindig eszébe jutott ígérete s a viláért sem akarta volna megszorítani hugoskáját. Mert a két testvér igazán, forrón szerette egymást, mindent örömmel megtett egymás kedvéért; apró örömeiket, bánataikat hiven megosztották s alig tudtak néhány óráig meglenni egymás nélkül.

Igy tehát nem csoda, hogy Etelka most kissé elszomorodva és szemrehányólag nézett Dezsőre, mikor ez a két tojáskákat mutatta. Dezső zavartan vakargatta a fejét, aztán így szólt:

— Tudod, kedves Etelkám... hiszen én nem felejtettem el... de hát ezek a nagyon ritka tojások s a minap Andorral épen arról beszélgettünk, hogy ha valamelyikünk talál, hoz a másiknak is... Én csak egyet tartok meg.

— Oh, az nem járja... Andor keresen magának... te már régebben meg-

gérted nekem, hogy soha sem fogsz többet elvenni, egy-egy tojásnál.

— Jól van no, kis bohó, hát tudod mit? Épen arra megyünk sétálni s az egyik tojáskát visszaviszem a fészekbe.

Igy már szent volt a béke s a két testvér vígan sétált ki az erdő felé. A bérezes, sziklás erdő alig néhány száz lépésnyire volt lakásuktól s a gyönyörű vadregényes vidéken pompás séta esett. Kivált Dezső ismerte is az egész környéket, fölmászott a legmeredekebb sziklákra s most is egy magas hegyoldalra vezette hugocskáját. Itt egy kis barlangot talált s ebben megpihentek, jóízűen elköltvén a magukkal hozott ozsonnát.

Mikor a nap már lenyugodni készült, megindultak hazafelé. Épen egy magas, meredek sziklafal alatt haladtak el, midőn Etelka véletlenül föltekintve, így szólt:

— Nézd csak, milyen szép sas!

— Az ám! És nézd, amott a párja! Fogadni mernék, hogy a fészük itt van közel valahol. Ha megleshetném, hol szállnak le! . . .

— Oh, Dezső, már megint fészekrablásra gondolsz! Hiszen sastojas már van a gyűjteményedben. És hátha ezek már ki is költötték kicsinyeiket?

— Annál jobb volna! Oh, ha egy olyan kis sasfiókot szerezhetnék! . . .

— Abból szerencsére semmi sem lesz, szólt Etelka, mert nem tudod, hol van a fészek.

A két sas, mintha észrevette volna a fürkésző szemeket, hirtelen odább röpiült s nemsokára eltűnt.

— Jól van jól, majd rátok találok még én, dörmögé Dezső.

Etelka meghallotta s jó kis szive ellenmondott a Dezső tervének.

— Ugy-é, nem fogod bántani a fészket, ha kicsi pelyhes madarakat találsz benne, szólt a kis leány könnyörgő hangon.

— Majd meglátjuk, hiszen még meg sem találtuk, felelt Dezső nevetve.

— Oh, tudom, hogy addig fogod kutatni, míg rá nem találsz. Igérd meg, hogy nem fogod bántani.

— Nem, nem, semmit sem ígérek, kötekedett Dezső. Ha egyszer valamit megígérek, te aztán kegyetlenül meg is tartatod velem; most már vigyázok, mit ígérek neked, kis hamis.

— De lásd, Dezsikém, azoknak a szegény madaraknak olyan szomorúságot okoznál, ha szép kis fiókat elrabolnád. Képzeld csak, engem vagy téged elragadna valaki . . .

— Oh te bohó, az egészen más . . .

— Nem, az nem más, az állat is szereti kicsinyeit, nem szabad ok nélkül kegyetlenkedni vele.

Igy alkudoztak, vitatkoztak, de már haza is érkeztek s mégsem tudtak meg egyezni. Dezső egyuttal makacsul ellenállott, de Etelka azért nem mondott le a reményről, bizott benne, hogy kérését bátyja végre is teljesíti. Most tehát abbahagyta, hogy majd másnap újra kezdje.

De addig a másnapig egyéb is történt.

Reggel Dezsőnek első dolga volt, hogy szaladt pajtásaihoz és közölte velök nagy tervét. Öten voltak: Dezső, Lajos,

Ödön, Béla és Andor s nagy haditanácsot tartottak.

— Mindenek előtt tudnunk kell, hol van a sasfészek, szólt Lajos.

— Ugy van, szólt Andor. Legelőször is tehát kísétálunk oda, ahol a sasokat láttad. Ma délután van szabad időnk, körülnézünk, kikutatjuk.

— Jó lesz! Tehát ebéd után Andornál összejövünk s együtt indulunk, szólt Dezső.

Ebben megegyeztek és délután pontosan meg is jelentek mindnyájan. Dezső volt a vezető s csakhamar ott álltak a magas, meredek sziklafal alatt.

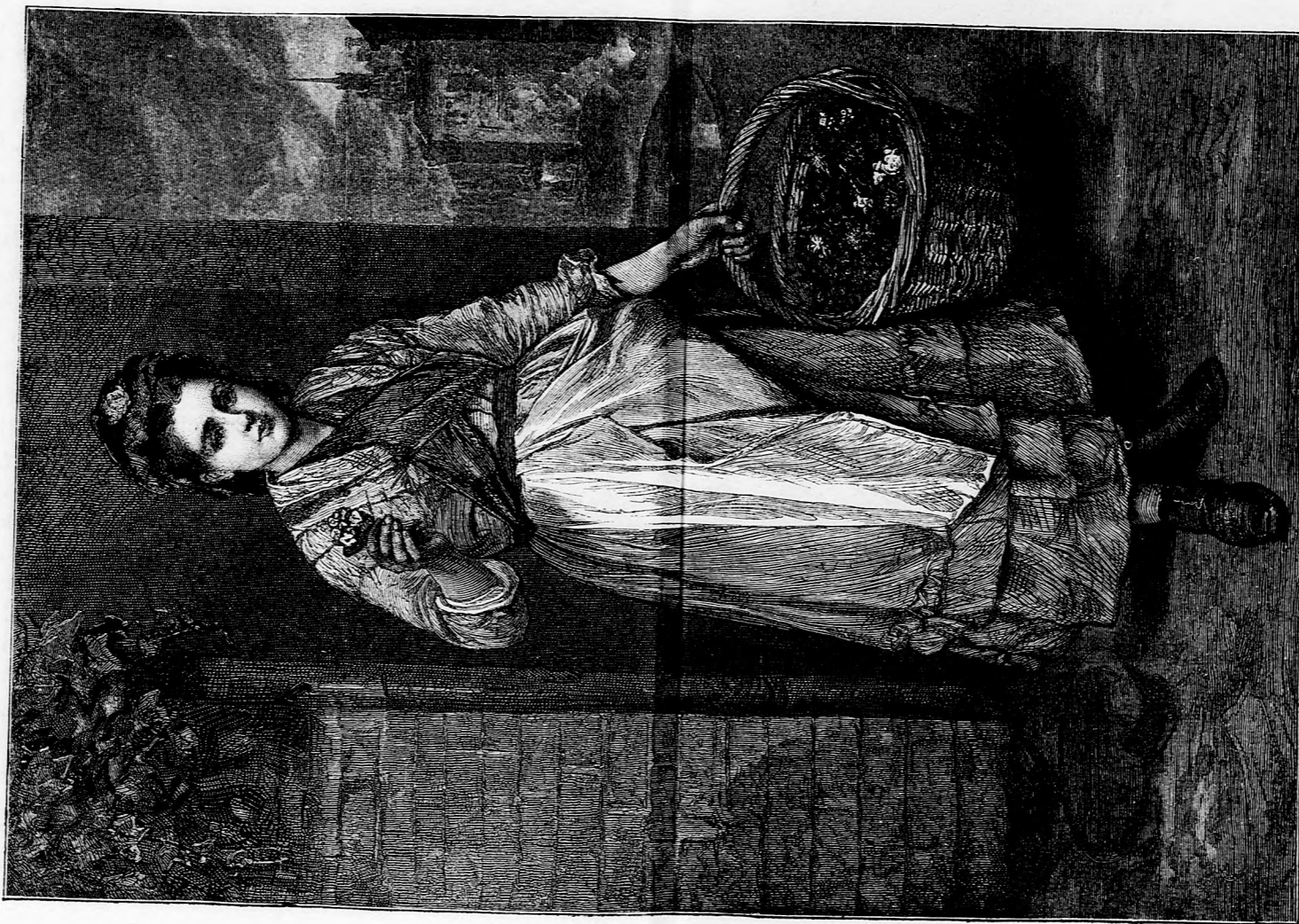
— Itt láttam az öreg madarakat, tehát először is itt lessünk. De jó lesz elrejtőzni a bokrok közé, mert ha meglátnak, elröpülnek.

Leheveredtek a bokrok mögé és figyelmesen leskelődtek. Nem is kellett nagyon sokáig várniok. Rövid idő múlva gyorsan röpülve jött az egyik sas, karmai közt

egy kis nyulat tartva. A szikla oldalán, majdnem a közepén egy kis párkányzatféle volt, ide szállt le a sas és azonnal éles rikoltozó hangok hallatszottak.

A fiuk örvendezve fölgráhtak.

— Itt a fészek, itt a fészek! kiáltá Andor.

— És kicsi sasfiókok vannak benne! szólt Dezső. Hallottátok a hangjukat?

— Hallottuk, ugy van!

Nem lehetett kétséges, a fészek ott

volt a sziklafalon. De most már az a nagy kérdés merült fel, miképen lehetne odaférni?

— Nincs más hátra, mint a szikla tetejéből hosszú kötélén leereszkedni a fészekhez, szólt Dezső.

De már erre elhallgattak a pajtások. Ez már kissé veszedelmes vállalkozásnak látszott.

— Hm, nagyon szép, de azt hiszem, jobb lesz bele nem fogni, szólt Andor. Kötelet találhatnánk ugyan olyan hosszut, mely fölülről leér a fészekig, de ez nagyon nyaktörő kísérlet; a szikla nagyon magas.

— Ugyan miért? szólt Dezső vakmerően. Öten vagyunk, négyen tartják fent a kötelet, egyikünk pedig lebocsátkozik. Négyen meg birnak tartani egyet!

— Meg, meg, ha minden olyan szépen menne, amint tervezzük. De én olvastam már sokat az efféle sasfészekről... hátha az öreg madarak épen akkor térnek haza és megtámadnak? Az is baj, ha azt támadják meg, aki ott lent lóg a kötélén, és

— Fölmászni lehetetlen, szólt Béla. Olyan egyenes a szikla oldala, mint a fal.

— Oly magas létrát pedignem találunk, mely odáig érjen, jegyzé meg Ödön.

még nagyobb, ha megtámadják azokat, kik fent a kötelet tartják... védekezni kell, a kötél kicsuszhatik a kezünkől és akkor kész a szerencsétlenség, lezuhan

a mélységbe az, aki a fészekhez leereszkedett.

— Eh mit, ez csak afféle nyulszivűség! pattant föl Dezső. Szeretném tudni, mért kellene efféle rendkívüli dolognak történni? Ha ti féltetek, hát lebecsátkozom én, ti négyen pedig tartjátok a kötelet. És hogy biztosabb legyen, fönt a sziklán erős karót verünk a földbe, a kötelet e körül csavarjuk, így aztán kevesebb erőfeszítésbe kerül leereszteni és felhuzni. Csak bizjátok reám.

— Ha vállalkozol rá, én nem bánom, szólt Andor.

— Jól van; mi segítünk, szóltak a többiek is.

— Most tehát csak a szükséges tárgyakról kell gondoskodnunk.

Megállapodtak, ki szerez kötelet, ki farag karót, ki hoz ásót és másnapra tüzték ki a nagy terv végrehajtását. Eképen minden el volt már határozva, mikor Etelka a hazatérő Dezsővel ismét beszélni kezdett a dologról. Láttá, hogy Dezső egészen ki volt pirulva.

— Bizonyosan a sasfészek után jár-tál, mondá a kis leány.

— Eltaláltad. És már rá is akad-tunk.

— De ugy-é, nem bántod, könyörgött a leányka.

— Ugyan ne légy olyan kis gyermek, türelmetlenkedék Dezső. Ti leányok nem értetek az efféléhez.

Etelka kissé megneheztelt, fájt neki, hogy testvére ezuttal oly ridegen elutasította. Nem is szóltak aztán a dologról, de a jó kis leány annál többet aggódott. Ő is sokat olvasott már a vesze-

delmekről, melyekkel a sasfészek meg-rablása jár... hát ha Dezső is ilyen nyak-törő kalandra készül?

Nem nyugodott addig, míg nem találkozott Andorral; tudta, hogy ez Dezső legjobb pajtása, bizonyosan be van avatva a tervbe. Andor nem is titkolózott és részletesen elmondta, miként fog majd Dezső lebecsátkozni a meredek sziklafalon a sasfészekhez.

A szegény leányka halálsápadt lett ijedtében. Most már nem a madarakra gondolt, hanem csak kedves testvéreire, ki vakmerően a veszedelembé készül rohanni. Szaladt haza s utközben törte a fejét, miként akadályozza meg a fiuk tervét. Legbiztosabb volna, ha a mamának megmondaná... de ezt nem akarta... ez árulkodásnak látszatnék... inkább még egyszer beszél Dezsővel. Épen ott találta a szobában.

Dezső eleinte boszankodott, hogy Etelka megtudta a tervet, de mikor látta, hogy a jó kis leány mint könnyezik, mint aggódik miatta, igyekezett őt megnyugtatni.

— Ne félj semmitől, Etelkám, nem történik ott semmi baj. Jól elrendezünk mindent.

— Nem, nem, azt nem szabad megtenned, szólt Etelka. Oh, ugy-é nem teszed? Kérlek, nagyon kérlek, ne tedd!

— De miért ne tenném? Mondom, nem kell aggódnod. És még ha akarnám sem léphetek többé vissza, mert már megígértem pajtásaimnak.

— Oh, az nem olyan fontos; azt mondod nekik, hogy jobban meggon-doltad.

— Ohó, az nem lehet; azt hinnék, megijedtem.

— Tehát inkább hallgatsz reájok, mint testvéredre! Azzal nem gondolsz, hogy engemet halálos rettegésbe ejtesz! És ha szerencsétlenség ér, én is, jó szüleink is mit csinálunk! Oh, te nem szeretsz minket!

A jó leányka sirva fakadt, míg Dezső zavartan állt az ablaknál. (Lásd a képet a 284. lapon.) Ha kissé szeleburdi fiu volt is, de igazán szerette testvérét s nem bírta elviselni, hogy sirni lássa. Megölelte és megnyugtatta.

— Jól van no ... ne sirj, majd meg-gondolom a dolgot, alkalmasint lemondok az egésztől a te kedvedért.

Etelka egyelőre beérte ennyivel is és így megint szent volt a béke. És Dezső csakugyan őszintén gondolt arra, hogy hugoskája kedvéért lemond kedvencz tervéről. De mikor pajtásaival találkozott és azt mondta, hogy jobb lesz talán abba-hagyni a dolgot, látta, hogy már nem lehet. A fiuk gunyos nevetéssel fogadták.

— Ahá, megijedtél, ugy-e? szólott Andor.

— Ugyan szép vitéz vagy, szólott Béla. Tegnap hetvenkedtél, most pedig, mikor tette kerül a dolog, meghátrálsz. Tudtam én ezt előre!

Igy csufolták, gunyolták s Dezső nem bírta sokáig kiállani. Sajnálta, hogy nem tarthatja meg, amit Etelkának félig-meddig megígért; de hát azt csak nem tűrheti, hogy őt afféle gyáva szóhősnek mondják és folyton csufolják.

— Nem ijedtem meg, szólott végre; nem félelemből akartam abba-hagyni; más okom volt. De ám legyen, most már csak

azért is megteszem. Holnap korán reggel indulunk.

Még alig hasadt a hajnal, mikor másnap az öt fiu már csakugyan utban volt a sziklák felé. Lopva, titokban ontotak ki hazulról s az este már előre elkészített mindenféle szerszámokkal megrakodva, siettek a sásfészekhez.

— Minden jól van, szólott Andor. Az öreg sasok nincsenek itthon. Gyorsan munkára!

Pontosan kimérték a fészek irányát a szikla tetején erős karót ástak a földbe, s a kötelet egyszer körül csavarták a karón; ezzel az előkészület be volt fejezve.

— Most hát rajta, hogy elvégezzük, míg az öreg madarak vissza nem térnek.

Dezső bátran előugrott, derekára erősítette a kötelet s egy nagy konyhakést fogott kezébe.

— No's hát rajta! Jól fogjátok ám a kötelet és ne féljeteK semmitől. Ha visszatérnek is az öreg sasok, én odalent ezzel a késsel majd elbánok velök. Ha kiáltok, hogy »elég!« akkor tartásátok a kötelet; s ha újra kiáltok, hogy »fel!« akkor huzzatok fel.

A szikla szélére fekve, lassan leereszkedett a szédítő mélység fölé s mikor már szabadon lengett a levegőben, kiáltá:

— No most szépen lassan ereszköztek a kötelet! (Lásd a képet a 285. lapon.)

A négy fiu odafent lassan s óvatosan eresztette a kötelet, míg végre a mélységből fölhangzott:

— Elég!

Ekkor erősen megfogták a kötelet és izgatottan várták az újabb jelt. Nem sokára hangzott is:

— Fel!

Kezdték tehát fölfelé huzni, de már ez kissé nehezebben ment. Pedig jó lett volna, ha gyorsan mehetett volna! Izgottságukban észre sem vették, hogy a veszedelem, melytől előre tartottak, csakugyan hekövetkezett: a két öreg sas egy-

szerre ott termett és rémitő vijjogással reájok csapott.

Majd kővé meredtek s Béla ijedtében el is eresztette a kötelet. Szerencsére Andor még eléggé megtartotta eszméletét és így kiáltott:

— El ne eresszétek a kötelet, külön-

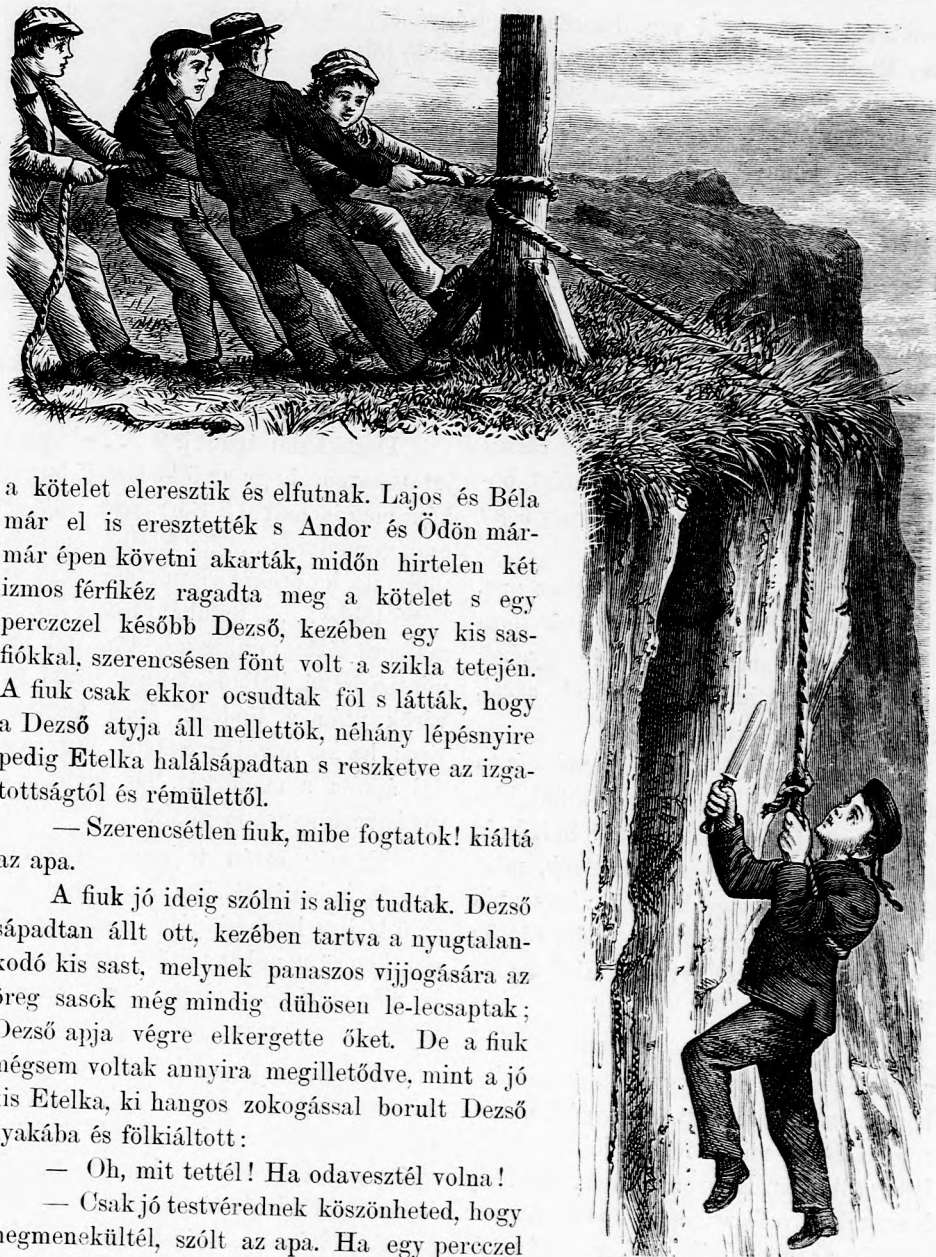
A JÓ LEÁNYKA SIRVA FAKADT. (Lásd a 283. lapon.)

ben Dezső veszve van, lezuhan a mélységbe! Csavarjuk a kötelet az egyik karunkra, a másikkal védekezzünk!

Ezt megtették, de csak annyit értek el vele, hogy Dezső most már mozdulatlanul lebegett a szörnyü mélység fölött. Pedig ő is látta a veszedelmet és egész erejéből kiáltá:

— Gyorsan huzzatok fel!

Szívesen tették volna, de a két sas szörnyen csapkodott reájok s már meg is sebesítette őket, alig bírták szemeiket megoltalmazni. Már sokáig nem bírhatták a harczot, a dühös madarak iszonyu karmai és csőrei elől menekülni kellett s Dezsőnek vége abban a perczen, mikor

a kötelet eleresztik és elfutnak. Lajos és Béla már el is eresztették s Andor és Ödön már már épen követni akarták, midőn hirtelen két izmos férfikéz ragadta meg a kötelet s egy percczel később Dezső, kezében egy kis sasfiókkal, szerencsésen fönt volt a szikla tetején. A fiuk csak ekkor ocsudtak föl s látták, hogy a Dezső atyja áll mellettök, néhány lépésnyire pedig Etelka halálsápadtan s reszketve az izgatottságtól és rémülettől.

— Szerencsétlen fiuk, mibe fogtatok! kiáltá az apa.

A fiuk jó ideig szólni is alig tudtak. Dezső sápadtan állt ott, kezében tartva a nyugtalanító kis sást, melynek panaszos vijjogására az öreg sasok még mindig dühösen le-lecsaptak; Dezső apja végre elkergette őket. De a fiuk mégsem voltak annyira megilletődve, mint a jó kis Etelka, ki hangos zokogással borult Dezső nyakába és fölkiáltott:

— Oh, mit tettél! Ha odavesztél volna!

— Csak jó testvérednek köszönheted, hogy megmenekültél, szólt az apa. Ha egy percczel

... NO MOST ERESZSZÉTEK A KÖTELET! (Lásd a 283. lapon.)

később érkezem, véged van. Szerencséd, hogy Etelka nyugtalankodott miattad és észrevette, hogy elosontál és aggodalmában hozzám sietett.

Dezső könnyezve csókolta meg hugocskáját s akadozva bocsánatot kért atyjától.

— Erről majd később beszélünk, most siessünk haza. Látom, szegény Etelka egészen oda van . . . roszul vagy kedves kis leányom?

Etelka ha akarta volna sem tagadhatta volna, hogy valóban nagyon roszul van; a kiállott izgatottság, rémület beteggétette a gyöngye gyermekét, úgy hogy alig birt a lábán megállani.

— Menjünk gyorsan! szólt az apa. Ezt a szegény sasiókot most már haza kell vinnünk, nem tehetünk vele egyebet, nem kockáztathatjuk életünket azzal, hogy visszavigyük a fészekbe.

Megindultak tehát, szótlanul s épen nem oly vidáman, mint a hogy a fiuk idejövét remélték. És minél tovább haladtak, annál roszzabbra fordult a kedvök, mert Etelka annál beteggebb lett s végre apja az ölében vitte haza. Otthon pedig rögtön le kellett fektetni és orvost hivatni. És ezt Dezső okozta!

Most már Dezső sem gondolt többé a sasiókkal, melyet egy ketreczbe zárt, hanem naphosszat ott ült aggódva, szorongva leste, mikor fordul jobbra a kis beteg állapota. Ez azonban nem akart oly hamar bekövetkezni s az orvos nagyon komoly arcot csinált, mikor a leánykát meg-megvizsgálta.

Egyszer, amint Dezső ott állt a beteg

ágyánál. Etelka halk, gyöngye hangon kérdé tőle:

— Hogy van a kicsike sas? Jól gondját viseled szegénykének?

— Oh nincs semmi baja . . . biztatá Dezső.

— Lásd, most már szegénykének nincs mamája, neked kell fölnevelni . . . Az öreg madarak, meg a többi kicsi testvérei bizonyosan busulnak, hogy elvesztették . . . épen úgy, mintha én most meghalok, úgy-é te is megsiratsz?

Dezső halálsápadt lett . . . eddig nem jutott eszébe, hogy az ő kedves jó hugocskája meg is halhat! Borzasztó volt erre csak gondolni is . . . ha Etelka nem volna többé itt, ha örökre eltemetnék, soha sem látná többé! . . . Valahányszor a kis rabmadarat látta, mindig úgy tűnt föl neki, mintha látná, hallaná, miként sirnak testvérok után a többiek, épen mintha ő sirna, ha kis hugát elvesztené. Nagy gondal ápolta a madárkát. De hiába, a kis sas harmadnapra meghalt.

Ez már aztán teljesen megzavarta Dezsőt, babonás félelem lepte meg, hogy az ő kedves hugocskáját is e sors éri. Kinos, keserű napokat töltött, úgy hogy szülei már aggódni kezdtek, látva, mennyire nyugtalan és szomorú.

Néhány napig tartott ez, míg végre az orvos kijelenté, hogy a kis beteg tul van a veszedelmen és lassankint föl fog gyógyulni. Dezső térdre borulva mondott hálát a Mindenhatónak, aztán gyöngéd szeretettel ápolta, szórakoztatta lábbadó testvérkéjét. Egy héttel később Etelka már fölkelhetett.

És mikor a leányka bátyja karjára támaszkogya, először kísétált a kertbe, így szólt hozzá:

— Hála Istennek, csakhogy ismét együtt sétálhatunk! Éreztem, mily fájdalmas csak gondolni is arra, hogy elveszítjük azt, akit szeretünk. Meglásd . . . soha, soha sem rablok el többé madarat a fészekéből!

Nagy ebéd.

(Képpel a 276. lapon.)

TISZTELT *kutya-atyafiság,*
Szárnyas tollas baromfiság,
Tyúk és kakas, galamb, veréb —
Ma lesz a nagy fényes ebéd
Ebesfalvi Kutyaházán:
Lesz pompás, kitűnő fűcészán
— Csontja, Meg jó zsíros habarcs,
Benne bőven izes vakarcs.
Savó lesz, író szintén lesz —
Jöjjetek a jó ebédhez!
S mert — mint ezt mindenki tudja:
Csirke, galamb, meg a kutya
Éhes mindig s enni képes:
El is jöttek az ebédhez.
Kutya, csirke, kakas, kacsa
A bő ebéddel jóllakva
Mind leültek —
Galamb, veréb elrepültek.

VIRÁGOT VEGYENEK.

(Képpel a 280—281. lapokon.)

OTT az utcásarkon áll meg Boriska, kezében a teli kosárral. Virággal, frissen szakasztott, illatos virággal van tele a kosara s még ma délig mind el akarja adni. Nem is busul, hogy el ne

adná, tudja ő jól, hogy itt a nagy városban, a szép Budapesten szeretik az emberek a virágot, megveszik szívesen.

Meg bizony, mert a nagy városban, ahol a nagy házak szorosán egymás mellett állanak, csak igen-igen kevés embernek van kertje, amelyben maga szakaszthatna illatos virágot. Azért, aki szereti, örömmel megveszi és gyönyörködik benne. Boriska jó vásárt fog csapni és pénzecskevel tér haza.

De meg is érdemli. Kint, a városon kívül lakik szüleivel, ott, ahol már nincsenek nagy paloták, hanem csak kis házak, gonddal ápolt kertek közepett.

Ott ápolgatja, kapálgatja, öntözgeti Boriska az ő virágait s míg jó szülei odajárnak munkára, ő is dolgozik ám s az ő munkája is hasznos hoz a konyhára. Minap is ő vett új kalapot kis öcsének. Minap ünneplő ruhát hugocskájának és ez már jó segítség az öregeknek.

Reggel még alig hajnalodik, Boriska már kint van a kertben és sorra járja az ágyakat, kiválogatja, melyiket lehet már leszakasztani. Szinte fáj neki letépni a szép virágot, melyet maga ápolt; de hiába, meg kell lenni! Tele szedi a kosarát, aztán leül és kisebb nagyobb bokrétaiba kötözgeti. Oh, tudja ő már jól, milyet szeretnek odabent a városiak! Mindenki talál a kosárban épen olyat, a minőt keres.

— Vegyenek virágot!

Szerényen, de nem félénken kínálgatja, vidám mosollyal köszön a vevőnek s mikor a kosár kiürült, vígan megy haza a pénzecskevel, mely szorgalmának és ügyességének jutalma.

Bige-játék.

BIGE, bige,
 Játékok legkedvesbige,
 Most van annak az ideje!
 Csavargatja kis Misike,
 Haj, de nem megy semmire se!
 A két testvér idősbige
 Együtt az ügyesbige:
 Fogja Sándor a kezibe
 S im izibe
 A tenyere közepibe
 Sürög, forog a kis bige.

A HŰ PÁSZTOR.

(Képpel a czimlapon.)

Sok példa van arra hogy olyan állatok, melyek rendesen nem igen szeretik egymást, összeszoknak és utoljára jó barátságban élnek. Minap, amint falun jártam, egy különösen furcsa példát láttam: egy kutyát, mely hűséges pásztora a kis kacsaseregnek.

Vidor a neve s nagyon illik rá, mert élénk, vidám és barátságos állat. Jókedvűen eljátszik a gyermekekkel is, de legnagyobb gyönyörűsége mégis az, ha a baromfi-udvarban időzhet, legfőképp pedig ha a kis kacsákkal sétálhat ki a mezőre a patakhöz.

Még kicsike volt Vidor, mikor egy szintén kicsike ruczával megbarátkozott. Együtt növekedtek s furcsa volt látni, hogy Vidor nem kereste kutyapajtásait, a kacsá sem az ő gágogó rokonait, hanem együtt sétálgattak s úgy látszik, büszkék voltak az egymás barátságára.

Egyszer aztán furcsa dolog történt, amit Vidor eleinte sehogy sem értett. A kacsá egy időre eltűnt s mikor ismét előjött, egész csapat sárga, ügyetlen apróság czammogott utána. Vidor sietett üdvözölni rég nem látott pajtását, de amint a kicsi ruczákat megpillantá, meghökkenve állt meg. Kacsá-mama bizonyosan megmagyarázta a dolgot s Vidor talán ilyenformát felelt:

— Sokan vannak; de hát Isten neki, ha a te kicsinyeid, kedvedért én is szeretni fogom őket.

De akármit felelt, annyi bizonyos, hogy nagylelkű pártfogásba vette a kicsinyeket. Jaj volt annak a hetyke kakasnak, amelyik bántani merte a tehetetlen kis kacsákat! Vidor féltékenyen örködött, hogy senki se bántsa őket.

Az öreg kacsá nem sokára kivezette a kicsiket a patakba uszkálni s Vidor mindig hűségesen elkíséri őket. A parton állva nézegeti, hogy eviczkelnek s bizonyosan ügyességüket dicséri, mikor vígan kaffog feléjük. A kicsinyek is egészen megbarátkoztak vele s ha már megelégték a fürdőt, Vidor oltalma alatt vígan haza czammognak.

A »KIS LAP« XVIII. köt. 15-ik számában közölt szentirási feladvány megfejtését utólag még beküldték: Nagy Elek, Pausz Géza, Stauber Józsika,

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere 3-ik sz, Athenaeum-épület. Budapest, 1880. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.